

ת"פ 16394/02/14 - מדינת ישראל נגד דניאל בן אווקה מששה

בית משפט השלום בבאר שבע

א' תמוז תשע"ו
07 יולי 2016

ת"פ 16394-02-14 מדינת ישראל נ' מששה
תיק חיצוני: 03480201301352

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - באמצעות תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד מזור טפירו
נגד	דניאל בן אווקה מששה ע"י ב"כ עו"ד פאולה ברוש
הנאשם	

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירות כדלקמן:

- התפרצות לבית מגורים/תפילה בכוונה לגנוב, בניגוד לסעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (עבירה אחת);
- גניבה, בניגוד לסעיף 384 לאותו חוק (עבירה אחת);
- הסגת גבול, בניגוד לסעיף 447(א) לאותו חוק (חמש עבירות).

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון, בהיות הנאשם קצין הבטחון במלון "הרודס" בחוף ים המלח, בתאריך 07.08.13, בשעות הערב, התפרץ הנאשם לחדרו של אחד מאורחי המלון, בעת שהאחרון שהה בחדר האוכל לארוחת הערב, תוך שימוש בכרטיס "מאסטר" אותו החזיק במסגרת תפקידו ופתח את הכספת בחדר תוך שימוש בקוד מיוחד שהיה ידוע לו במסגרת תפקידו. באותו מעמד, גנב הנאשם מתוך הכספת סך בין 2,000 ₪.

בהמשך הערב, הסיג הנאשם גבול בכך שנכנס לחמישה חדרים נוספים, במטרה לגנוב, גם זאת כאשר האורחים באותם חדרים לא היו נוכחים.

יצוין, כי על פי המפורט בכתב האישום - אחד החדרים מתוך הששה אליהם נכנס הנאשם - לא היה נעול.

בין הצדדים נקשר הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום, אשר בתחילה, יחס לנאשם עבירות של התפרצות וגניבה גם בנוגע לחמשת החדרים הנוספים. כאמור, עבירות אלו הומרו לעבירות של הסגת גבול פלילית, במטרה לגנוב, ועבירות הגניבה נמחקו, למעט עבירה אחת.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמות ענשיות.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

במסגרת ההסדר, הופנה הנאשם לחקירת שירות המבחן למבוגרים, תוך שהתביעה הודיעה, כי לא תהיה מחויבת להמלצות התסקיר.

בענינו של הנאשם הוגשו תסקירים, המפרטים את נסיבותיו האישיות - כבן 26, רווק, לאחרונה עובד כמוזג ("באר-מן") במסעדה. במהלך שירותו הצבאי, ערק מהשירות וריצה מאסר. עם שחרורו מהשירות הצבאי - החל לעבוד בעבודות שונות, עד שהשתלב בעבודה כמאבטח מלונות.

הנאשם תיאר את משפחתו, שעלתה לארץ, כנורמטיבית וככזו שעלה בידה להשתלב בחברה הישראלית. לנאשם מעגלי תמיכה משפחתיים.

הנאשם טען בשירות המבחן, כי עבר את העבירות לאור קשיים כלכליים ורצונו לסייע להוריו ולאחיו הצעיר. עם זאת, בהמשך מסר, כי עבר את העבירות לאחר שפוטר ממקום עבודתו ומעסיקו סירב לשלם לו כספים להם היה זכאי, לשיטתו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מגלה קושי לבדיקה עצמית ולהבנת השלכות מעשיו וחומרתם.

הנאשם נמנע מלהתיצב למסירת בדיקות לצורך איתור שרידי סם, כפי שנתבקש לעשות במסגרת הערכת שירות המבחן.

הנאשם שלל נזקקות טיפולית.

לנוכח העדר שיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן, שהתבטא, בין היתר, באי-מסירת הבדיקות לגילוי שרידי הסם, עתרה ההגנה לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת במסגרת הקשר עם שירות המבחן.

חרף האמור, גם במהלך ההזדמנות הנוספת שניתנה לנאשם - נמנע מלשתף פעולה ולא התיצב לשיחות או למסירת

בדיקות, גם כאשר זומן מספר פעמים.

לאור האמור, בתסקיר המסכם חל שינוי בעמדת שירות המבחן (אשר קודם לכן המליץ על כיוון שיקומי). שירות המבחן מצא להדגיש, כי הושקעו משאבים רבים לטובת הנאשם, אך חרף זאת הוא אינו מגלה מודעות באשר למצבו, לאחריותו ולמשמעות ההליך המשפטי. סופו של דבר, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה כלשהי בענינו של הנאשם.

ראיות לענין העונש

התביעה לא הגישה ראיות לענין העונש.

ההגנה הגישה, לענין העונש, אישור על סיום לימודיו של הנאשם בבית הספר התיכון (נ/1); אישור על שירות סדיר (נ/2); אישור על סיום קורס "משחק מול מצלמה" (נ/3); תלושי משכורת של הנאשם (נ/4).

טענות הצדדים

התביעה מדגישה את הפגיעה בקנינו של האדם; בתחושת הבטחון שלו ובזכותו לפרטיות, כתוצאה מעבירות כדוגמת אלה שעבר הנאשם.

עוד טוענת התביעה, כי בעבירות מסוג זה פוטנציאל להסלמת האירוע עד כדי התפתחות אירוע אלים, לו היה הנאשם נתקל באחד מהאורחים בעת שמצוי בחדרו.

התביעה הדגישה את הפגיעה באמון מצדו של הנאשם, כבעל תפקיד בבית המלון, תוך ניצול תפקידו על מנת לעבור עבירות.

התביעה טוענת, כי המדובר בעבירות קלות לביצוע אך קשות לגילוי, ובשל כך קיימת חשיבות להשתת ענישה מרתיעה.

לדברי התביעה, פעל הנאשם באופן שיטתי, לאחר תכנון ותוך ניצול דרכי גישה לחדרים ולכספת, שהיו ידועות לו.

התביעה עותרת למתחם ענישה שינוע בין שנה עד שנתיים מאסר בגין עבירות ההתפרצות והגניבה שבאישום הראשון, וכן

מתחם שינוע עד מספר חדשי מאסר בפועל, בגין כל אחת מהעבירות שביתר האישומים.

לנוכח ריבוי העבירות, חומרתן ושיטת הביצוע - עותרת התביעה למאסר בפועל ברף העליון של המתחם, וזאת בגין כל אחד מהאישומים במצטבר. כן עותרת להשית על הנאשם מאסר מותנה; קנס כספי מוחשי; פיצוי לנפגעי העבירה.

ההגנה טוענת, כי המדובר במסכת אחת של מעשים, שהם בבחינת אירוע אחד, וזאת לאור כך שבוצעו במהלך ערב אחד. משכך, עותרת ההגנה להסתפק במתחם ענישה אחד כולל.

ההגנה כופרת בכך, כי המדובר בעבירות שנעברו בתחום.

ההגנה מדגישה, כי סכום הגזלה באישום הראשון הושב לבעליו.

לטענת ההגנה, לא היה פוטנציאל להסלמת האירועים, משום שהנאשם וידא, כי האורחים בחדרים מצוים בחדר האוכל.

ההגנה מדגישה שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירה.

ההגנה מבקשת שלא להחמיר בעונשו של הנאשם בשל העובדה שנמנע מלהשתלב בהליך טיפולי, וזאת היות שיש מי שמשקם את עצמו בכוחות עצמו.

ההגנה טוענת, כי מתחמי הענישה נמוכים יותר ממה שנטען מפי התביעה, ובכל מקרה - עותרת לחרוג מהמתחמים משיקולי שיקום.

בדברו האחרון, טען הנאשם, כי נוטל אחריות על מעשיו ומתנצל עליהם. עם זאת, ציין הנאשם, כי נכון לשלם על העבירות שעבר, אך זאת כל עוד הדבר לא יפגע לו "בהמשך התנהלות החיים".

דין והכרעה

העבירות שעבר הנאשם חמורות.

מעבר לפגיעה בקנינו של אד -, כניסה לחדרו במלון פוגעת גם בפרטיותו של האורח ובתחושת הבטחון האישית שלו.

הוסף לאמור, אורחי המלון, על פי רוב, הם מי שנמצאים בחופשה; פעמים המדובר בחופשה שלצורך היציאה אליה

קבצו פרוטה לפרוטה במשך שנת העבודה שלפניה. אירוע מסוג זה, המתרחש במסגרת החופשה, מעבר לפגיעה הממונית, ככל שקיימת, גורם גם לירידת החופשה לטמיון, ביחד עם כל המאמצים והתעצומות שהושקעו לצורך היציאה אליה.

נסיבה מחמירה נוספת הינה, כי הנאשם עבר העבירות בהיותו - לא פחות מאשר - קצין הבטחון במלון, מי שאחראי על שלומם ורכושם של האורחים, ותוך ניצול ידע ואמצעים מיוחדים שהיו ברשותו מתוקף תפקידו זה.

בפסק-הדין רע"פ 1708/08 לוי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) עמד בית המשפט העליון, בין השאר, על הצורך בהחמרת מדיניות הענישה בעבירות רכוש, וציין כי הפכו:

למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם....

בהחלטה בש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) נאמר:

נקל לשוות בנפשנו את תחושתו הקשה, את אבדן הביטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשובו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה ...

עוד ראו בש"פ 45/10 מסראוה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש שדומה כי ליבנו גס בהם... אין לראות בעבירות רכוש כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה... העבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה גם אם אינן מתוחכמות הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הביטחון האישי של הציבור...

בפסיקת בתי המשפט מהשנים האחרונות קנתה שביתה ההבנה, כי יש לנקוט בענישה מחמירה, לרבות ענשי מאסר בפועל, בגין עבירות מסוג זה.

ראו עפ"ג 9595-08-13 (מחוזי חיפה) חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

בפסיקת בית המשפט העליון נקבעה בדיוק ענישה מחמירה כלפי העבירות של התפרצות וגניבת רכבים שהפכו ל'מכת מדינה', עבירות אלו פוגעות בקניינם וביטחונם של אזרחים תמימים. עוד נקבע, כי ככלל, מן הראוי

להטיל במקרים אלה, עונשי מאסר משמעותיים.

וראו גם רע"פ 398/14 - ערג' נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים.

מתחם הענישה

בפסק-הדין ע"פ (נצרת) 97/10 **עאטף נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) נאמר, בין השאר:

עוד אמרנו לא אחת, כי עבירות הרכוש, של פריצות לבתים, או למכוניות של אזרחים תמימים, הפכה למכת מדינה, אשר יש להילחם בה מלחמת חורמה, גם באמצעות החמרה בעונשם של עברייני הרכוש למיניהם. באשר לעבירת הרכוש וכאמור, קבענו לא אחת, כי רף הענישה הראוי הינו בין שנים עשר חודשי מאסר בפועל, למי שזו לו מעידתו הראשונה לבין 3 ואף 4 שנות מאסר, למי שבאמתחתו עבר כבד ומכביד.

בפסק-הדין עפ"ג (באר-שבע) 27076-08-15 **ראובן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), אשר ניתן רק לאחרונה, נדון ערעורו של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום בביצוע עבירה אחת של התפרצות לבית מגורים אחד ובבית משפט השלום נגזר דינו לעונש מאסר כולל בן 33 חודשי מאסר בפועל, 18 חודשים מתוכו בגין העבירה הנדונה והיתרה - תוך הפעלת מאסרים מותנים, וקבע:

אין גם לומר שעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, על עבירת ההתפרצות והגניבה הנוכחית ובהינתן שמתחם הענישה שלעצמו סביר ומקובל אף על ההגנה הינו מופרז ובלתי מידתי בענייננו.

יצוין, באותו מקרה קבע בית משפט השלום מתחם ענישה אשר נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

בפסק-הדין עפ"ג (חיפה) 49066-05-15 **בלעום ואח' נגד מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה אשר נע בין 10 עד 30 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של התפרצות וגניבה.

בפסק-הדין עפ"ג (תל-אביב) 56652-11-12 **פפלוב נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) אישר בית המשפט המחוזי מתחם ענישה אשר נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה בודדת של התפרצות לדירה.

עמוד 6

עוד ראו פסק-הדין עפ"ג (תל-אביב) 28478-04-13 **בוחניק נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), גם שם אושר אותו המתחם.

בהתאם לפסיקה העקבית של ערכאות הערעור מעמיד בית המשפט את מתחם הענישה בגין העבירות נושא האישום הראשון, היינו - עבירות של התפרצות וגניבה, בגין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל. זאת, בתוספת עונשים צופים פני עתיד וכן עיצומים כספיים בדמות קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

אשר לעבירות שענינן הסגת גבול במטרה לעבור עבירה של גניבה - מקבל בית המשפט את מתחם הענישה אשר הוצע ע"י התביעה - היינו מאסר צופה פני עתיד עד מספר חודשי מאסר בפועל.

בהתאם להלכת ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), לנוכח סמיכות הזמנים בפעולותיו של הנאשם והעובדה, כי כל העבירות נעברו באותו המתחם ותוך שימוש בידע ובכלים דומים - מקבל בית המשפט טענת ההגנה, כי המדובר במסכת אירועים אחת. עם זאת, על בית המשפט לשים לנגד עיניו כי כל נפגע ונפגע מהעבירות שנעברו הוא אדם - או משפחה - בפני עצמו. בהתאם להלכת ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), גם כאשר המדובר במסכת אחת של עבירות - הכלל הוא, כי תקרת הענישה במסגרת המתחם שיקבע על ידי בית המשפט תהיה בדרך של הצטברות עונשי המקסימום בגין כל אחד מהמעשים, כאשר לבית המשפט שיקול הדעת, בכל מקרה ספציפי, לחפוף חלק ממתחמי הענישה.

במקרה דנן, אין בית המשפט מוצא לקבל עתירת התביעה, לקבוע הצטברות כוללת של מתחמי הענישה בגין כל אחת מהעבירות שעבר הנאשם. תוך חפיפת חלק ממתחמי הענישה, יעמיד בית המשפט את המתחם הכולל, בין 12 עד 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף רכיבי הענישה נוספים כפי שנקבע לעיל.

קביעת העונש במסגרת המתחם

אשר לקביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם - על בית המשפט לקחת בחשבון את אופן התנהלות כפי שעולה מהדרך בה עבר העבירות - מידת התחכום; הנועזות; האנטי-חברתיות העולה ממעשיו של הנאשם. עוד יקח בית המשפט בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם; נסיבותיו האישיות. מנגד, ילקח בחשבון הנזק שנגרם לנפגעי העבירה.

במקרה דנן, המדובר ברצף של עבירות, המצביעות על תעוזה רבתי; העבירות נעברו בתחכום, תוך הפרת האמון המיוחד שניתן בנאשם כקצין הבטחון של המלון - התנהגות זו מצביעה על מידה ממשית של אנטי-חברתיות העולה ממעשיו.

מידת הפגיעה באמון, במקרה זה, היא יוצאת דופן בחומרתה, ומשתרעת הן תדמית המלון, או רשת המלונות, שהרי, נקל לשער, מהי ההשפעה על הכנסותיו העתידיות של מלון כאשר נודע, שקצין הבטחון המועסק בו הסיג גבול למספר

חדרים, פרץ וגנב מחדרו של אורח במקום; הן כלפי הממונים על הנאשם בעבודה; והן כלפי האורחים במלון ובני משפחותיהם - אשר סומכים על אנשי האבטחה במקום, כי ישגוהו על רכושם.

היות הנאשם קצין בטחון במלון אף מקל, במידה רבה, על האפשרות לעבור עבירות מסוג זה, שכן איש לא יחשוד בקצין הבטחון, כי הגיע כדי לגנוב, וזאת גם אם יצפה בו מסתובב באזור החדרים. כפי שפורט לעיל, לקצין הבטחון גם הכלים והמידע הנדרש על מנת להכנס לחדרים ואף לפתוח הכספת בחדרים. כל זאת, באופן קל ומבלי לעורר תשומת לב.

כפי שמסר הנאשם לשירות המבחן, עבר העבירות, בין היתר, כנקמה על מה שתפס כפגיעה בזכויותיו מצדה של הנהלת המלון. אף בכך יש לראות חומרה רבה, שכן הדבר מצביע על פעולה מודעת, מתוכננת בשום שכל, תוך אדישות למצוקה שמעשיו עלולים להסב לאזרחים תמימים - אורחי המלון.

כעולה מהערכת שירות המבחן, אין הנאשם מגלה תובנה כלשהי למצבו, אינו נוטל אחריות מלאה ואינו מפנים השלכות מעשיו.

כל אלה - מצביעים לכיוון החמרה במסגרת מתחם הענישה.

מנגד, המדובר בנאשם שהוא נעדר עבר פלילי; הודה באשמה - בכך היה משום נטילת אחריות מסוימת; הכספים שנגנבו - הושבו לאורח המלון כאשר נתפס הנאשם - כפי המפורט בחלק העובדתי שלכתב האישום. נסיבות אלה מצביעות לכיוון הקלה מסוימת במסגרת מתחם הענישה.

אשר לאי שיתוף הפעולה מצדו של הנאשם עם שירות המבחן - צודקת ההגנה, כי נסיבה זו כשלעצמה לא תבוא לחובתו. שהרי, אין כלל חובה בדין להשתתף בהליך הערכה או הליך שיקומי מטעם שירות המבחן. ואולם, העדר שיתוף פעולה כאמור, תוך שהנאשם נמנע מלהשתלב בהליך טיפולי או למסור בדיקות, כאשר, כפי שמצא שירות המבחן לציין ולהדגיש, הושקעו משאבים רבים לצורך כך וניתנו לו מספר רב של הזדמנויות - אינו מאפשר לבית המשפט לקבוע, כי צומצם הסיכון הנובע מהנאשם לעתיד.

העדר אופק שיקומי בדמות השתלבות בתכנית טיפולית מתאימה, ביחד עם הגישה חסרת התובנה שהפגין הנאשם, אף אינו מאפשר חריגה ממתחם הענישה לצרכי שיקום, כפי עתירת הגנה. כבר נפסק לא פעם, כי שיקום אינו בגדר מילת קסם המתירה חריגה ממתחם הענישה בכל עת. לצורך חריגה ממתחם הענישה יש להצביע על מצוקה מיוחדת, ממנה סובל הנאשם, כגון התמכרות; בעיות רפואיות או נפשיות וכדומה. או אז, יש להציע תכנית מתאימה, שיהיה בה משום מענה למצוקות אלה והפגת הסיכון הנובע ממנו לעתיד. אף אחת מהנסיבות הללו אינה מתקיימת במקרה דנן, מה גם, שאלת צריכת הסמים על ידי הנאשם נותרה עלומה, משנמנע, במשך תקופה ארוכה, מלמסור בדיקות.

לאחר שבית המשפט שם לנגד עיניו את מכלול השיקולים לקולא ולחומרה, מוצא, כי האיזון בין השיקולים מטה הכף

לכיוון החמרה מסוימת במסגרת מתחם הענישה. סופו של דבר, המדובר, במקרה דנן, בהתפרצות, גניבה והסגות גבול שבוצעו על ידי קצין הבטחון של המלון. נסיבה זו מן הדין לקבל ביטוייה המלא בגזר הדין, הן במסגרת שיקולי ההלימה, על מנת להבהיר הסלידה מהתנהגות מפרת אמון רבתי מסוג זה; והן לצורך הרתעת עברנים אחרים, בכח או בפועל. על אחת כמה וכמה, כאשר המדובר במי שמתוקף תפקידו אחראי על האבטחה והשמירה במלון.

לאחרונה ממש, נדונה בבית משפט זה, לפני מותב אחר, פרשה דומה, במסגרתה הועמד נאשם לדין על התפרצות וגניבה מחדרי מלון. ראו ת.פ. 7453-04-13 **מדינת ישראל נ' אזברגה**. באותו מקרה, נדון הנאשם, שהיה בעל נתונים חיוביים, לאחר תרומה למדינה בשירות התנדבותי קרבי, ללא הרשעות קודמות, לעונש מאסר בן 11 חדשים בפועל, בתוספת עיצומים כספיים בסך העולה על 13,000 ש"ח. הגם שבאותו המקרה הורשע הנאשם, לאחר תיקון כתב האישום, במספר מקרים של התפרצות וגניבה, ואילו במקרה דנן הומרו מרבית סעיפי האישום לעבירות של הסגת גבול במטרה לגנוב, ונותר על כנו רק אישום אחד מסוג זה - מוצא בית המשפט, כי מבחינה מהותית, המדובר במקרים דומים בפן העובדתי, וכי ללא ספק, ענינו של הנאשם דנן חמור יותר, שכן, באותו המקרה, המדובר היה במי שהגיע למלון מבחוץ והתפרץ לחדרי האורחים, ואילו במקרה דנן, כאמור, המדובר בקצין הבטחון, החב חובת אמון מוגברת - הן להנהלת המלון והן לאורחים, ואשר ניצל את תפקידו לצורך העבירות.

מכלול השיקולים מביא, אם כן, למסקנה, כי חרף היעדר הסתבכויות קודמות, לא תוכל הענישה לעמוד על הצד הנמוך ביותר של המתחם.

עוד מוצא בית המשפט להשית על הנאשם ענשי מאסר צופים פני עתיד וכן עיצומים כספיים, מסוג קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

שהרי, המדובר במעשים שנעשו, בין היתר, בעבור בצע כסף.

בנוגע להיקף הפיצוי - אמנם, כפי המפורט בכתב האישום, הרכוש שנגנב הושב כאשר נתפס הנאשם - משכך אין עדות על נזק ממוני שנגרם למי מנפגעי העבירה. עם זאת, עצם החדירה למרחב הפרטי והאינטימי בחדר המלון על ידי מי שלא מוסמך לכך, במטרה לגנוב - יש בה כדי לגרום עגמת נפש ממשית, עד כדי הקהית טעמה של החופשה או השהות בבית המלון.

לאור האמור - מוצא בית המשפט לחייב הנאשם לפצות את נפגעי העבירה ביחס ישיר למעשים שנעשו כלפי כל אחד מהם, וזאת גם אם המדובר בנזקים שאינם ממוניים.

לאחר שבית המשפט שמע את טענות הצדדים; עיין בראיות לעונש; עיין בתסקירים מטעם שירות המבחן למבוגרים; שמע דברו האחרון של הנאשם - דן את הנאשם לענשים הבאים:

א. 16 חדשי מאסר בפועל;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ד. קנס בסך 5,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי לנפגע העבירה באישום הראשון, ע.ת. 1 בכתב האישום, בסך 5,000 ₪;

ו. פיצוי לנפגע העבירה באישום השני בכתב האישום, ע.ת. 2 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪;

ז. פיצוי לנפגע העבירה באישום השלישי בכתב האישום, ע.ת. 3 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪;

ח. פיצוי לנפגע העבירה באישום הרביעי בכתב האישום, ע.ת. 5 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪;

ט. פיצוי לנפגע העבירה באישום החמישי בכתב האישום, ע.ת. 6 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪;

י. פיצוי לנפגע העבירה באישום השישי בכתב האישום, ע.ת. 7 בכתב האישום, בסך 2,000 ₪;

יא. סך העיצומים הכספיים ישולמו ב- 20 שעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.09.2016, ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

הנאשם יתיצב לריצוי ענשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ו, 07 יולי 2016, במעמד הצדדים.